

SEKCE DVA

RŮST

JOSÉ ORTEGA Y GASSET, *Meditace o lovu*

Španělský filozof a politik (1883–1955)

„Někdo neloví, aby zabíjel; na rozdíl od někoho, kdo zabíjí, aby lovil... Když by někdo obdaroval sportovce darem smrti zvířete, odmítl by ho. On chce vyhrát, podrobit si divoké zvíře díky svému vlastnímu úsilí a dovednosti se vším ostatním, co to obnáší: souznění s krajinou, zdravotní prospěch ze z fyzické námahy, rozptýlení od práce.“

V průběhu psaní první sekce a soustředění se na plné vyjádření základů, jak důležitý je vnitřní dialog pro vaše fyzické ovládnání, Jednotka Trojzubec nabrala osmidenní zpoždění. Naše zpoždění v Doveru rozšířilo to bolestivé čekání na další čtyřdenní zpoždění v Německu. Ve výcviku SEAL se nikdo otevřeně necvičil v trpělivosti, přesto při mechanických poruchách nebo organizačních selháních ve skutečnosti trpěliví být musíte. Vlastně někdy i při svých osobních „nehodách“. Pohled všestranného chlapíka z týmu je asi takový: je lepší být připraven na to, až se to stane, protože se to stane. Má vlastní perspektiva je ještě jednodušší: miluji lov a sedět a nedělat nic je jeho součástí.

Toto je naše poslední „bezpečná“ část cesty do pekla. Až v pekle přistaneme, naše podpůrná skupina už pro nás bude mít připravený plán. Kupodivu to není žádný velký úkol, přinejmenším mentálně. Když jsme byli ještě ve Státech, náš vymezený čas na výcvik byl formou tréninku na skutečný život nebo – v tomto případě – na peklo. Když se podívám na svou jednotku, nemohu ve skutečnosti říct, že jsme jen hodiny vzdáleni od přistání v pekle. Se všemi těmi úsměvy a tichým odhodláním vy-

padáme, jako bychom jeli do Las Vegas, jako skupina chlapů, kteří jedou do *Zumanity*... prostě víte, že něco uvidíte, ať chcete nebo ne.

PEKLO

Dva a půl dne jsme byli na zemi; spal jsem jenom devět hodin. Většinu času jsem strávil vykládáním beden s naším vybavením, vytvářením své „bojové ložnice“, prohlížením svých zbraní a plánováním každého detailu prvního potřesení si rukou s ďáblem.

Jak se tu s vámi dělím o to, co tu dělám, uvědomte si prosím, že většina detailů, jmen a míst musí zůstat neurčitá. Vlastně je to trošku pod rámcem toho, co opravdu chci, abyste věděli. Chci, abyste znali *mě*. Chci se podělit o část svého života, o kterém byste se jinak nemohli dozvědět, a chci vám ukázat, jak se osobně potýkám s věcmi, které přináší život.

Po pár hodinách v tomto pekle jsem byl spolu s mým poručíkem odvezen do velicího centra, kde jsme podstoupili informativní schůzku ohledně bojové operace plánované už před naším příjezdem. Jak procházíte životem a stáváte se expertem na jakémkoli poli nebo v dovednosti, kterou si vyberete, zjistíte, že pokaždé, když pro vás nebo vaši skupinu někdo jiný něco plánuje, vždy vynechají to důležité. Chybí jim povědomí o detailech, které dělají vás a vaši skupinu opravdu dobrými. Není to jejich chyba. Ten úkol je těžký, speciálně pro jednotky SEAL a Armádní speciální síly (Operational Detachment Alphas: ODAs). Všichni dýcháme stejný vzduch, ale mimo to nic není stejné.

Pro tuto misi jsme se měli plně integrovat do úsilí ODA - společně vytvářet průlomky a sdílet data a informace z průzkumů a od rozvědky. Tím chci říct, že i při pochodu jsme byli seřazeni na přeskáčku za sebou – vždy jeden SEAL, jeden příslušník ODA a tak dále. Z toho jsem cítil jenom budoucí problémy a hlavně nic z toho nedávalo valný taktický smysl. Jednou z mých nočních můr je nikdy nerozdělovat síly uvnitř cílové oblasti na začátku operace. Při výcviku jsme tuto metodu cvičili mnohokrát. Pokaždé když jeden nepřítel běžel kolem středu rozdělených „kamarádíčků“, způsobilo to, že jsme buďto stříleli jeden na druhého, nebo to zpozdi-

lo střelbu na nepřítele, což naopak umožnilo nepříteli střítet na nás. No, to bylo při tréninku... že? Ale z profesionální zdvořilosti jsem neřekl nic a doufal jsem, že můj pohled na věc je zkraslený kvůli nedostatku spánku a napjatou situaci.

Po poradě jsem celý zbytek odpoledne spal - svoji „bojovou ložnici“ jsem dokonale izoloval od pekla venku. To mi posléze připomnělo Stacy, domov a mé děti – i když jsem měl na zdi upevněných šest zbraní, dva granáty, stovky nábojů v nachystané krabici a připravenou ochrannou výstroj a helmu. Měl jsem tam ale také ozdobná vánoční světýlka, aby mi připomínala Boha a to, že na mě někde čekají dárky. Na mé osmicentimetrové pěnové matraci ležela maskovaná výstelka Chance (našeho nejmenšího) s jeho vyšitým jménem, datem narození, porodní váhou a výškou. Chci si vzít tu ženu, která tu pokrývku udělala.

Jakmile jsem dokončil přetváření pokoje, všichni jsme si vzali různé zbraně, které budeme na misi potřebovat, a odjeli ze základny, abychom je vyzkoušeli a připravili si tak svou mysl na možnosti války. Zkoušení mých zbraní je pro mě vždy zajímavé... vždy bylo. Není to čas her nebo zábavy. Možná všechna ta léta, kdy jsem jako chlapec lovil jeleny, losy a veverka nebo když jsem nezasáhl spoustu zvířat, jsou dnes důvodem ponechat si čas a ujistit se, že mé zbraně jsou připravené. Dnešek nebyl vtip. Když jsem ze střelnice odcházel, všechny zbraně fungovaly.

Díky novému prostředí a realitě toho, do čeho se máme ponořit, se mi svět začal zpomalovat. Tu noc jsem strávil spolu se svými muži procházením plánu. V této chvíli evolučního vývoje čtyři Bravo jsme jednali a poslouchali plán bez problémů. Své jednotce jsem představil plán stejným způsobem, jakým to dělají i u ostatních čet v SEAL. Poté jsem dal prostor k vyjádření chlapům, kteří musí plán uskutečnit.

Nevím, jestli můj způsob je jedinečný, ale znám mnoho lídrů v mém mužstvu, kteří měli potíže se otevřít a upřímně o zvolené taktice diskutovat. Na začátku své kariéry jsem objevil – což doufám, že se stane i vám –, že když požádáte jinou osobu, aby riskovala svůj život, je nejlepší ji nechat, aby si našla sama cestu, která je pro ni *funkční*. Uplynulých osmnáct

měsíců mě naučilo, že mí muži chtějí vyhrát. A když jsem je nechal najít si jejich vlastní cesty, vítězství bylo jednoduché.

Další hodinu jsme strávili diskusí o průběhu operace, kdo bude na klíčových místech a v klíčových rolích na různých pozicích posunu, a to nejdůležitější – co uděláme, když se něco posere a věci se zkomplikují. U SEAL se říká: naplánuj svůj ponor a ponoř svůj plán. A zdá se to být pravdou. Smyslem toho je: dělej to nejlepší, co můžeš, abys nevybočoval a neměnil plán. Jakmile začnou lítat kulky, můžeš si utřít zadek originálním plánem, ale stejně si nechej nějaký čas na plánování. Když na tebe někdo střílí, máš sklon reagovat navzdory tomu, co jsi chtěl udělat! Zajímavý rozpor, a přesto se vysoce trénovaný a bitvami oštěřený tým odchyluje od plánu, jen aby reagoval na okamžitou hrozbu, aby se poté rychle vrátil zpět k plánu. Mladý tým zůstává po tom, co začnou lítat kulky, odkloněn a zcela jasně pak kulky létají dál.

Když skončila první noc, šel jsem zpět do svého pokoje a zavřel provozní dveře. Jakmile jsem byl uvnitř, nasadil jsem si sluchátka a zapudil jsem svět. Já a Stacy jsme si vybrali pár písní, které mě dovedou zpět za ní, přinejmenším v mé myslí. Rodina a spojení s rodinou je tou nejmocnější věcí, kterou může bojovník mít. Od té doby, co Sparťané vládli evropskému světu, to spojení bylo věkem prověřené a doslova psané krví. Někteří z týmu to viděli jako jakýsi vyrovnávací manévr; když se tvá rodina doma rozpadne, stanete se ve válce nepoužitelní. Nicméně pro mě a Stacy to bylo tak. Přenesli jsme to na úroveň, na jaké to měli Sparťané – Stacy byla plně oddaná mně jako představiteli SEAL a toužila, abych udělal převrat. Nic z diskutovaného boje pro nás nebylo za hranicemi a dynamika a věrné sdílení v průběhu minulých třech let mě učinila dychtivým se s ní spojit i s veškerým násilím toho všeho.

Vybrali jsme pár písní, které zachycovaly naši oddanost jeden druhému, a já se zastavil u naší oblíbené a byl jsem okamžitě přenesen do emocí a pocitu, že tu poslední noc ležím vedle ní v posteli. Když jsem poslouchal, jak Peter Gabriel zpívá „ve tvých očích, ve tvých očích“, ucítil jsem

její teplou kůži na té své a slyšel jsem ji říkat: „Thome, potřebuji, aby ses k nám vrátil. Neboj se smrti. Strach tě oslabuje.“

Tu noc jsem usnul s tím, že ležím vedle Stacy se svými třemi dětmi v bezpečí našeho domova a mých tří bratrů, kteří zůstali v Kalifornii.

Když jsem se příštího rána vzbudil, zcela zjevně jsem neutěšnil všechny díry ve zdi, protože jsem byl celý pokrytý prachem. Jestliže měl tento prostor sloužit jako bezpečné místo pro uniknutí od reality pekla, budu muset strávit více času ucpáváním děr. Ve chvíli, kdy jsem položil nohy na zem, jsem uslyšel vysoko nad naším areálem přelétat střelu. Potom se někde na základně ozval její dopad a exploze. Nebyl jsem si jistý, že s tím můžu něco udělat, ale vzpomínám si, že jsem si říkal: „To je kravina. Islám nebere žádné ohledy na spánek mužů. Pojďme se tedy podívat na to, jak se budou cítit *oni*, když je v noci vzbudíme.“

Všichni jsme museli nespokojeně nastoupit na předem stanovené místo a čekat na zavolání – všechno čisté. Zdálo se mi to směšné: všichni SEAL byli v žabkách a kraťasech a celá armáda a muži Air Force byli v ochranné výstroji a měli zbraně. Muži z mé čety se smáli. Jeden z nás řekl: „Relaxujte, hoši. Ta věc už vybuchla a Tálibán tu nezůstal a nebojuje.“ Potom jsme si dali velice rychlou snídani, protože jsme se museli setkat s jednotkou SF (Special Forces – speciální jednotky – pozn. překladatele), která operaci vedla, abychom provedli přípravu.

Obdivuji ten čas, který armáda tráví přípravami. Poznamenejte si: úspěšní lidé trénují a připravují se v každé části života, aby doceňovali své již známé dovednosti a zredukovali ty neznámé. Prošli jsme čtyřmi odděleními nácivky a dovršili jsme to hlášením taktickému veliteli. Zbytek dne se skládal z kontrolování a opětovného kontrolování nastavení vzdušných sil a přípravování mé mysli na úplně všechno.

Po večeri jsem zavola domů. Volat domů je dost často mentální risk. Domnívám se, že mnoho mladých mužů bojuje s nejistotou, co mohou slyšet a čemu emočně čelit. Možná proto, že si mnoho SEAL bere mladé a sexy ženy, které nelibě nesou fakt, že jejich muži jsou dvě stě i více dní

v roce pryč. To ale není případ Stacy a mých dětí. Naprosto si vážím toho, jak mě všichni přijímají a povzbuzují mě, abych byl bojovníkem.

Když slyším tu lásku a spojení s jejich hlasy, vždy mě to přinutí si uvědomit, proč pro ně a svůj tým neustále riskuji život... zůstat ve spojení je to, na čem záleží. Po úvodním „Ahoj. Jak to jde?“ jsem řekl: „Stacy, dnes večer půjdeme rybařit.“ Její ticho mluvilo za vše. Po chvíli, která se zdála jako hodina, Stacy prostě řekla: „Neboj se umírání, Thome. To tě oslabuje. Nech snubní prsten na obrázku své rodiny.“ Potom řekla „miluji tě“ a zavěsila.

Když jsem položil prstýnek na obrázek, s ním jsem tam zanechal i veškerý strach z toho, že se do toho bezpečného místa už nevrátím. Nepleťte si můj čin nechat moji rodinu být s nedostatkem lásky k ní. Ať už je vaše práce jakákoli, musíte v určité době fyzicky a psychicky opustit určité věci, abyste mohli v jiných excelovat. V boji pro mě vždy bylo obtížné soustředit se na cokoli jiného než na to, co bylo spojeno s misí. Věděl jsem a vím, že má rodina na mě bude čekat, až se vrátím domů.

A tak začal můj šestiměsíční rituál sundávání prstýnku a nasazování si bojové výstroje. Až do tohoto dne jsem shledával rozdíly mezi jednáním SEAL a realitou extrémně zábavné. To chování SEAL dělalo mylný dojem na každého, kdo nevěděl, co se pod vší tou výstrojí děje. SEAL v boji vypadá, že je lehký, agresivní a po zuby ozbrojený nejnovějšími zbraněmi a bombami – zevnitř, to vám můžu říct, je zkušenost absolutně odlišná. Předtím než na sebe naložím veškerou výzbroj, vážím 102 kilogramy. Po navlečení toho všeho na sebe vážím 140 kilogramů. Nevím, s čím to porovnávali ti, co to navrhovali, když tvrdí, že je to lehké. To jejich MIT musí znamenat *Maybe It Translates* nebo *Math is Tits* (*Možná se to změní* nebo *Matika je k smíchu – pozn. překladatele*). Díky bohu, že jsem byl členem adventure racingu a SEAL!

Po dokončení kompletního oblékání jsme všichni vyrazili k heliportu a setkali se s týmem SF ODA, který misi vedl. Přál bych si, abych mohl jasně popsat atmosféru skupiny ještě před nastoupením do helikoptér, které nás měly vzít do pekla. Tato atmosféra není něco jako energie v šat-

ně před fotbalovým zápasem nebo wrestlingem, dokonce ani před během na čas. Ta atmosféra byla ohlušujícím tichem, které bylo přerušováno jenom rádiovou komunikací ve sluchátkách – nemusí v nich znít jen hudba, kterou posloucháte při tanci.

Pomalou se k nám začaly přibližovat helikoptéry, a jakmile byly na místě, rampy sjely dolů a všichni jsem se nasoukali dovnitř jako sardinky. Díky bohu, že ty helikoptéry byly po zuby ozbrojené, protože my bychom zevnitř zcela jasně neudělali ani hovno. Čas letu byl pouhých třicet pět minut; netrvalo to ani deset minut a já jsem usnul. Pořád ještě nevím, jestli to bylo proto, že jsem byl tak vystresovaný, nebo jsem na to byl prostě zvyklý. Další věcí, kterou jsem si uvědomil, bylo, že mě pointman popadl za ruku a řekl: „Za minutu ven.“

Jakmile jsme byli na zemi, vystoupil jsem do hustého oblaku prachu a následoval muže před sebou, dokud nezaklekl. Poté jsme všichni čekali, až helikoptéry odletí a cesta k cíli bude viditelná. Rozhlédl jsem se a okamžitě jsem našel obrysy a postavy mužů z čety Bravo. Měli jsme na sobě jiné uniformy a výzbroj a chodili jsme jinak než ostatní. Rozpoznání mých mužů trochu odlehčilo zmatení, a jak jsme se přiblížili k prvnímu cíli, viděl jsem muže, jak zaujímají útočné pozice se zapnutými lasery a bezpečně zajištěnými zbraněmi.

Podle plánu měly být skupiny SEALs a ODA asi sto yardů ode mě vlevo; neviděl jsem je. Oddělila se další skupina (ano, vím: rozdělení sil není pro Bravo dobré) a razila si cestu spolu s hlavními silami rovnoběžně s naším posunem. Každopádně ta skupina měla s něčím problém a zůstávala třicet yardů za námi. Nikdo to přes komunikátory nehlásil, a když jsem se podíval na své muže, mohu říct, že byli tou neorganizovaností znepokojeni.

Breacher (člen jednotky, který má za úkol otevírat dveře či vytvářet otvory pro průnik do budov či místností.) z ODA se nějakým způsobem neukázal na hlavní straně ulice, takže můj mladý Texasan se na mě podíval a řekl: „Serem na ně. Udělejme to sami.“ Více než 90 metrů jsme já, on a dva příslušníci ODA postupovali a čistili dvacet osm dveří a pokojů.

Vybavuji si, jak jsem sledoval mého breachera, když brokovnicí otevíral první zámek. Po první střele se zámek nerozbil, on se zasmál a znovu nabíl. Ale nebylo to k ničemu. Po čtyřech kolech to stejně nerozbil, a tak změnil přístup a rozstřelil závoru přípevněnou na zdi. Bingo, byli jsme uvnitř. Nicméně jsme nikdy nic nenacvičovali na dveřích garážového stylu, které se zvedají od země. Když ODA zvedl dveře, můj breacher a já jsme se sehnuli a snažili se nahlédnout dovnitř. Seržant ODA řekl se smíchem: „Vole, pokud se nezamkli uvnitř, ani bych se o čištění toho prostoru nezajímal.“ Jemu to dávalo smysl, ale já jsem sebe ani Texase nenechal spadnout na nižší taktickou úroveň.

Po dvaceti čtyřech dveřích jsem se cítil, jako kdybych v tělocvičně dělал dřepy s 900 kilogramy, ale když se zvedly ty dvacáté páté a můj laser to uvnitř prosvítil, spatřil jsem, jak na mě hledí dětský obličej. Texas i já jsme okamžitě šli za ním, a jakmile byl prostor i s dítětem zajištěn, zavolal jsem ODA dovnitř a řekl mu: „Nikdo uvnitř není. Potvrzeno. Jsi teď strážcem vězně, dokud nebude cíl zajištěn.“

Když byla dokončena první sekce, zkontroloval jsem své členy SEAL, kteří byli venku asi 90 metrů po mé pravé straně. Jakmile jsem se s nimi spojil rádiem, řekl jsem: „Rozsviňte si světla. Nevidím vás.“ Když jsem po chvíli přecházel k zadní straně budovy (ano, na nevyčištěné místo), našel jsem je v lesíku asi 45 metrů vpravo před námi. Snažil jsem se přesně šlapat do svých stop, a jakmile jsem byl zpět u svých mužů, řekl jsem jim, kde přesně jsou. Texas na to odpověděl: „Díky bohu, že nejsme v přestřelce, protože bez zapnutých světel vypadají jako nepřátelé.“ Zapsal jsem si to do svých mentálních poznámek... udržet nás pohromadě; dělat to jednoduše.

A tady se plán začal rozpadat. Kanál před námi byl tak široký a hluboký a most mi připadal, že je zaminovaný. Takže jsme zavolali psy a EODčka a nechali je, aby si s tím poradili. Zatímco jsme čekali, tři z nás (SEALs) si dali na čas, sdíleli své myšlenky a vtípky a přerozdělili nějaké náboje do brokovnice a dali je zpět Texasovi. Když jsme viděli, jak pánové od EOD zaklekli, poslali jsme si dokola plechovku Copenhagenu

(žvýkáci tabák – pozn. překladatele) a pak All Around řekl: „Přeplavu to. Do pekla s těmi minami.“ Takže skupina ODA šla na most a SEALs naskákali do kanálu a přebrodivili ho.

V horní části vesnice jsme našli další minové pole a rozhodli jsme, že je asi tak daleko, kam až půjde tenhle kombinovaný útok. Položili jsme naše vlastní výbušniny na minové pole, abychom Tálibánu zneškodnili ty jejich miny. Postupující zpět jsme se každý snažil jít tou stejnou cestou, kterou jsme přišli. Když jsme se s All Aroundem dostali zpět na druhou stranu kanálu, pohlédli jsme zpět na uličku, kterou už všichni sešli. Viděl jsem dva ze svých mužů, Ground Launche a Carnieho, na zadním jištění. Zdálo se, že všechno jde dobře. Ve vteřině se to ale změnilo. Viděli jsme oddíly Afgánců, kteří s námi pracovali, jak jdou jeden vedle druhého dolů uličkou, pak se objevilo jasné světlo exploze. Následoval prachový mrak, který zahalil muže a členy komanda. Ticho.

Po chvíli Ground Launch rozbil ticho rádiovým vysíláním: „Hej, budu tu potřebovat doktora.“ Srdce mi pokleslo; mohl to být Carnie? *Kurva*. Chňapnul jsem po All Aroundovi, aby se do toho minového pole nerozběhl, a zavolal jsem nějaké EOD a psovody, aby se o to postarali. Když jsme se nakonec dostali nahoru ke Ground Launchovi, klečel nad dvěma z přepadového oddílu a snažil se zastavit krváčení. Oba dva měli odtržené nohy od těla. Hledal jsem Carnieho a spatřil ho, jak klečí a má vypnuté noční vidění. Když jsem k němu přišel, všiml jsem si na jeho obličejí okolo brýlí na noční vidění krev. Patrně se mu úlomky kostí zaryly do obličeje a zcela přišel o oči.

Přistoupil jsem k němu a položil mu ruku na rameno. Postavil se a řekl: „Už žádná kooperace s ODA, prosím.“ Odpověděl jsem: „Rozumím.“ Když pár lékařů začalo pracovat na záchraně životů členů komanda, všichni jsme přešli na záchraný program a čekali na přilet zdravotnické helikoptéry. Moji muži přicházeli ke Carniemu, aby ho viděli a ujistili ho, že tam pro něj jsou. Když svým kamarádům projevíte věrnost, to dělá ten rozdíl. A když jsem viděl, jak to dělají, měl jsem pocit, že budeme OK. Ta IED (Improvised explosive device – improvizované výbušné sys-

témy, v podstatě amatérsky vyrobené nálože – pozn. překladatele) mezi námi zpečetila závazek a ujistila nás, že už nikdy neuděláme stejnou chybu, která snižuje naše schopnosti. Byli jsme propojení, věrní a našťvaní.

Cesta helikoptérou zpět a následné vyslechnutí hlášení proběhlo bez zvláštních událostí. Rozdělili jsme se a někteří z nás šli na snídani; Carnie šel do postele. Nechali jsme ho o samotě, protože jsme znali ten pocit být tak blízko explozi – prostě to nějaký čas trvá, než to vyprchá. Spánek zajišťuje řešení spousty životních problémů a věděl jsem, že potřebuje čas na to, aby se tím problémem prodral. I tak jsem tu noc nakoukl do jeho pokoje a řekl mu, že pokud mě bude potřebovat, jsem tam pro něj. Navrhl jsem mu, aby zavolal domů; slyšet hlas ženy mu může pomoci.

Kvůli závěru naší první operace jsme na základně měli šanci setkat se všemi klíčovými hráči, kteří měli mít zásadní roli v našem úspěchu v průběhu následujících šesti měsíců. Mnoho členů čtyř Bravo se vydalo na soukromou cestu mimo základnu, aby si vyčistili hlavu. Nakonec jsem byl pozván na vycházku čtyř do kavárny, která byla schovaná někde na základně. Budu upřímný: připomínalo mi to Starbucks, kde jsem potkal Stacy. Ta kavárna se stala naším místem po bojových misích a připomínala nám lepší časy.

Jakmile se věci kolem Carnieho a LT uklidnily a já rozebíral, co bychom mohli udělat tam venku jinak, konečně jsem zavolal domů. Pamatuji si, že jsem byl trochu nervózní, protože jsem před Stacy nemohl nic skrývat. Zнала mě natolik, že dokázala jen z tónu mého hlasu rozpoznat, čím jsem procházel a čemu čelil. Jsem za to rád. Myslím, že zatajování věcí a držení manželky v nevědomosti je to nejhorší. Takže když jsem vytočil to číslo s nezbytnými kódy státu a země, zhluboka jsem se nadechl a čekal. Po pěti zazvoněních Stacy zvedla telefon a nadšeně řekla: „Prosím, tady je Stacy.“ Polkl jsem a odpověděl: „Ahoj, zlato. Jsme zpět. Promiň, že jsem nezavolal dříve.“ VELKÁ PAUZA. Nakonec Stacy řekla: „Předpokládám, že něco neproběhlo dobře.“ Řekl jsem: „Jsme všichni naživu, ale dva kolegové mají utržené nohy.“ VĚTŠÍ PAUZA. „Thome, pamatuj na to, co jsem ti řekla. Potřebuji, aby ses k nám vrátil. Neboj se

umírání. Oslabuje tě to.“ Odpověděl jsem: „Ano, drahoušku. Pamatuji.“ Stacy nakonec řekla: „Chci, abys pro mě něco udělal, prosím.“ Byl jsem šokován jejím náhlým agresivním tónem. Takže jsem se snažil odklonit hovor tím, že jsem se zeptal na děti. Odsekla: „Neboj se o děti. Starám se o ně. Thome, chci, abys zabil tolik Tálibánců, co můžeš. Rozumíš tomu, o co tě žádám? Chci, abys mi slíbil, že to je ta jediná věc ve tvé mysli do té doby, než se vrátíš domů. O nás neměj strach; máme se dobře. Prosím, řekni mi to nahlas, teď hned.“ Vyhověl jsem: „Stacy, slibuji, že zabiju tolik Tálibánců, kolik budu moci.“ Ó, jak žena může v muži nastavit nezlomný vnitřní dialog!

Potom Stacy řekla: „Zavolej nám zítra, až budou děti vzhůru. Už musím jít.“ A zavěsila. Jak jsem odcházel, věděl jsem, že Stacy sedí v posteli a pláče, ale pochopil jsem ji. Nebude tolerovat, když jí budu volat ve strachu nebo s obavami v hlase. Mám rád to, jak jedná.